

»...vi så hans herlighed...« (Johs. 1,14)

Alvor og glæde

Der er sandt, at ordet alvor ikke forekommer ofte i Den hellige Skrift, medens vi derimod atter og atter møder *glæden*. Men ingen kan lytte til Guds tale i Skriften uden at opleve alvoren. Gud fordrer nemlig, at vi skal elske ham *af hele vort hjerte* – og når det ubetingede krav om helhjerthed lyder, da er det en alvorlig sag, man har med at gøre.

Den alvor, der melder sig

Når døden banker på døren, melder alvoren sig af sig selv. Når ulykker rammer en familie eller et folk, er alvoren der straks. Der findes næppe noget menneske, der slipper igennem tilværelsen uden at få be-søg af alvoren.

De fleste vil helst undvære alvoren og søger derfor, når den aflægger besøg, at få den bort så hurtigt som muligt. Den er en uvelkommen og uønsket gæst. Den bringer bud fra Gud og gør opmærksom på evigheden, men flertallet ønsker ikke nogen alvorlig påmindelse herom, thi tanken på døden og dommen gør tilværelsen for kompliceret!

Alvoren aflægger mange forgæves besøg, men det sker, at hjertedøren åbnes for den. Man giver den lov til at sige, hvad den har på hjerte. Da sker det vidunderlige, at den først bøjer mennesket helt ned i støvet under Guds vældige hånd og derpå løfter ham op i frelsens glæde. Alvoren bragte altså glæden med sig!

Den er en åbenbaring af, *hvor alvorligt Gud ser på synden*. Åbner vi os for denne alvor, går der så alvorlig en dom over os, at den kun kan sammenlignes med en dødsdom.

Alvoren er tillige en åbenbaring af, at Gud tager synden så alvorlig, at *den må sones*. Den kan ikke glemmes uden videre, ej heller ignoreres som en uvæsentlighed – den må sones. Men intet menneske magter at sone sin egen synd og bringe den bort.

Gud, den Almægtige, der tager synden som det alvorligste af alt, og som ikke er færdig med den, før den er udsonet, har imidlertid taget det ansvar på sig: selv at sone synden!

Gud, der skulle forsones, gjorde sig i Kristus selv til Forsoneren og bragte vor synd, der skilte os fra ham, ud af verden, da han hengav sin Søn i døden på et kors og lagde vor skyld på ham.

Således er alvoren moder til glæden – den glæde, der aldrig ophører!

Den alvor, man vælger

Der er, som nævnt, en alvor, der melder

sig på eget initiativ. Den kender de fleste – eller kommer til at kende!

Men så er der den alvor, nogle mennesker selv vælger. Den består i een ting: *at tage Gud alvorlig*.

Den alvor er ikke udbredt – end ikke i kristne kredse. Alt for mange har ganske vist, da alvoren bankede på døren ved dødsfald og ulykker, lyttet til den og taget imod syndernes forladelse ved troen på vor Herre Jesus – men så har de derefter taget afsked med alvoren og forsømt at vælge den som en ven og vejleder i dagligdagen. Derfor lever de livet videre efter menneskelige tanker, men søger ikke at kende Guds vilje for at gøre den som det vigtigste af alt. De vil gerne have Guds velsignelse, og den oplevede de, da alvoren bankede kraftigt på døren i sin tid, men de forstår ikke, at Han vil være deres livs Herre – så alvorligt tager de Ham ikke!

Dermed går de glip af den stadige fornyelse af glæden. Den findes nemlig i sin fylde kun i Guds vilje.

Man må ganske vist fornægte sig selv, når man vælger Guds vilje, og selvfor-nægtelse opfattes af de fleste som at give afkald på glæden. Det er imidlertid lige det modsatte!

Det ser du klarest, når du betragter *vor Herre Jesus*. Fra sin barndom tog han sit Guds-forhold så alvorligt, at han som 12-årig sagde til sine forældre: »Vidste I ikke, at jeg altid bør være i min Faders gerning?« Men om ham siger Skriften, at han var *salvet med glædens olie* fremfor sine brødre! Aldrig ser du ham gnaven eller utilfreds eller bekymret, heller aldrig ophidset eller forivret eller misundelig. Han frydede sig i Helligånden, salvet som han var med glædens olie. Du ser ham aldrig pjanke eller pjatte eller høre ham sige billige vittigheder, men det har heller intet at gøre med den ægte glæde.

Han oplevede ubeskriveligt svære stunder, fordi han altid valgte Faderens vilje, men da han var kommet igennem dem i kraft af sin lydighed, blev hans glæde endnu mægtigere – og nu er den evig og fuldkommen!

Apostlene fulgte i hans spor og ejede derfor den dybe glæde. De blev gentagne gange pisket og slået, fordi de ikke ville forlade den vej, Gud havde anvist dem, men de agtede det for en glæde at blive vanæret for Navnets skyld.

Den, der vælger at tage Gud alvorligt, *lytter altid til Gud*, før han lytter på mennesker. Han søger Gud *først*.

Så oplever han, at Gud er hans *rådgiver*, en Underfuld-Rådgiver! Gang på gang bryder han ud i jubel over, at han lod sig råde af Gud. Havde han vendt sig til mennesker, da havde han i bedste fald modtaget nogle gode, menneskelige råd – men hvor gode og velmente sådanne råd end kan være, står de dog ofte som en afgørende hindring for det herligste af alt: *Guds råd*, der udspringer af hans visdom, og *den deraf følgende glæde!*

Den absolutte alvor og den absolutte glæde

Piet Heins berømte gruk lyder således:

Den, som kun ta' r spøg for spøg
og alvor kun alvorligt,
han og hun har faktisk fattet
begge dele dårligt!

Hans ord rummer en vis portion visdom, når det kun drejer sig om forhold, mennesker imellem; de giver udtryk for noget typisk dansk: at finde alvoren i smil og kunne udtrykke alvoren med et smil. Det er en hjælp til ikke at tage noget mere højtideligt, end der er grund til.

Der er en vis livsvisdom i at lade alvoren og humores mødes på halvvejen i et fornuftigt kompromis.

Men det er ikke viist, når det gælder Guds-forholdet, thi tager man ikke Gud absolut alvorlig, får man slet ikke med ham at gøre. Han møder ikke noget menneske på halvvejen med en lille spøgefuld bemærkning, der antyder, at man ikke behøver at tage hans ord alvorligt.

Her gælder kun den absolutte, uafkortede alvor.

Denne alvor er ikke en højtidelig stemning eller en dødens stilhed, men giver sig udslag i *lydighed*. Man leger ikke med Guds vilje, men adlyder.

For mange år siden besøgte jeg med nogle gode venner en kendt præst. Efter middagen i præstegården kom han hen til mig med cigarkassen og sagde spøgefuldt: »Er De farisæer, eller ryger De?« Dermed kom han til at afsløre sig selv: han vidste inderst inde, at han var blevet afhængig af tobak, men han forsøgte ved hjælp af ironien at nedtone alvoren på den typiske danske måde, som imidlertid ikke er anvendelig, når det drejer sig om, hvad Gud siger Ja eller Nej til.

Det var imidlertid ikke sidste gang, jeg oplevede, at kristne ved hjælp af ironien søger at holde det absolutte Ja eller Nej på afstand.

Så går den åndelige vækst i stå, og efter en tid begynder det at gå åndeligt til-

bage. Man bevarer naturligvis »rettroenheden« og forsvarer den, men vidnesbyrddet bliver svagere og svagere, for det er afhængigt af selvopofrelsen, lydigheden, efterfølgelsen.

Der ligger ikke nogen glæde i at nyde en cigar med halvdårlig samvittighed og ironisk spøgefuldhed – der ligger i det hele taget ikke nogen ægte glæde i de »glæder«, Helligånden ikke vedkender sig. Den absolutte glæde er den glæde, man aldrig skal fortryde, end ikke, når vi træder frem for Herrens ransagende lys. Uden den absolutte glæde visner personligheden efterhånden.

Denne glæde er nemlig en kraft, et kildevæld, en duftning fra Mamre lund, som *Kierkegaard* taler om.

Den absolutte glæde befordrer personligheds vækst frem imod modenhed og inderligt kendskab til vor Herre Jesus.

Hvert skridt på efterfølgelsens vej uddyber glæden i Gud og kendskabet til ham og dermed personlighedens vækst i modenhed og mandighed.

Denne glæde er ikke i første række følelsernes frugt, men *samvittighedens*. Den lyse samvittighed, der fryder sig over Guds vilje, er den absolutte glædes grobund. Den uskadte samvittighed er den fuldkomne glædes hjemsted.

Men nu bliver jeg bange, for jeg tør ikke vidne om, at jeg har en uskadte samvittighed!

Det er godt, at du bliver bange, thi det er vel et tegn på, at du vil tilbage til alvoren!

Tilbage til at tage Gud alvorlig!

Tilbage til Golgata, thi der ser du, hvor alvorlig Gud tager vor synd – han skåner ikke sin Søn, den enbårne, men giver ham hen i korsets skændsel og pine

for vore synder – om noget er alvorligt, er dette vel alvorligt!

Her må du atter hen med din sårede og beskadigede samvittighed for at få lægedom for den ved Jesu sår, og her må du forny dit ubetingede Ja til hans vilje – du kan jo ikke andet!

Og tænk, så tager Gud dig og dit Ja så alvorligt, at han i sin nåde og barmhjertighed fastholder dig ved det og aldrig tillader, at du kommer uopretteligt bort herfra!

Så giver Han alvoren den rette plads i dit liv og lærer dig altid at have din korsfæstede Frelser og Herre for øje, så du af ham modtager ny nåde til hver ny dag med dens pligter og dens ansvar.

Nu går den absolutte alvor og den absolutte glæde hånd i hånd med dig, og så går du med fastere skridt mod målet!

Glæde og alvor

Profeten *Esajas* siger: »Hærskarers HERREs råd, hvo kuldkaster det? Hans udstrakte hånd, hvo tvinger vel den tilbage« (14,27). Hvorledes opfatter du dette ord: er det et glædesbudskab, eller er det et alvorsbudskab? Det er begge dele!

Glæden

Det ville være forfærdeligt, om der var nogen, der var i stand til at kuldkaste Herrens råd! Så var Gud jo ikke almægtig; så kunne man aldrig være vis på, at Han ville indfri sine løfter, så var alt usikkert, og vi havde ingen fast grund under vore fødder.

Allerforfærdeligst ville være, om nogen var i stand til at kuldkaste hans *frelsesråd* – hans frelsesråd med hver enkelt af os!

Han har fra evighed udvalgt os til at få frelsen i eje ved vor Herre Jesus, og Han har bestemt, at vi ikke skal rammes af hans vrede. Er der nogen, der kan kuldkaste det?

Kan *satan* og alle hans dæmoner? Nej, dem har Kristus ført i sejrstog på sit kors! De har ingen magt, thi al magt i Himmelen og på jorden er givet Sønnen!

Kan *verden* med alle dens tillokkelser og fristelser? Nej, thi Kristus har med sit blod løskøbt os af den nærværende onde verden og givet os borgerret i hans Rige. Vi er ikke mere af denne verden, selvom vi endnu en liden tid er i den.

Kan *kødet* med dets lidenskaber og begæringer? Nej, thi det er korsfæstet med Kristus!

Kan vor *synd* og vore nederlag? Undertiden ser det sådan ud. Vi kan bringes til fortvivlelse over os selv. Så lader vi

hænderne synke, og så begynder vore knæ at vakle. Og vor sjæl oversvømmes af en bølge af anklage og fordømmelse. Men Gud lader sig ikke overvinde af vore nederlag, og han lader sig ikke hindre i at fuldbyrde, hvad han i sit evige råd har besluttet med os. Han giver os nåde til atter at komme på fode, ydmygede, men med en dybere kærlighed og taknemmelighed over hans uendelige barmhjertighed. Han slukkede ikke den osende tande, han knækkede ikke det brudte rør. Intet, end ikke vort nederlag, vort fald, kunne skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Frelser og Herre.

Hans frelsesråd bliver aldrig kuldkastet. Vi forstår det bedre, når vi i ånden dvæler ved vor korsfæstede Frelser på *Golgatas* høj. Her ser vi den guddommelige kraft, der står bag Guds evige frelsesråd. Det er en kraft, der er så uselvisk og ren, at Han kan bære al verdens synd til trods for, at syndere håner og spotter Ham.

Hvilken glæde, at Guds frelsesråd med dig og mig og enhver af os ikke bliver kuldkastet, men gennemført! En dag vil hele det genoprettede univers give genlyd af en jubelsang til Gud, der sidder på tronen, og Lammet, der med sit blod beseglede Guds frelsesråd og gjorde det urokkeligt. Herren vil fremstille os uden en plet eller dadel for sin herlighed i fryd, og alle må sige: »Hvad han satte sig for med os, kunne ingen hindre Ham i at gennemføre!«

Bliver vi ikke letsindige, når vi lytter til denne forsikring? Nej, vi bliver fornyet i troen, så vi kan løbe videre på banen

med udelt hjerte.

Nu kan vi tage imod alle Ordets *formaninger*, thi nu har troen fortrængt tvivlen og mismodet – og formaningerne og troen hører sammen! Troen forstår nemlig, at formaningerne dybest set er *opmuntringer*, thi Han, der formaner os, er vor Frelser og Herre, der aldrig ville formane os, hvis han havde afskrevet os som håbløse. Han formaner os, fordi Han ikke opgiver sit frelsesråd med os, men er fast besluttet på at føre det helt igennem.

Alvoren

Den dybe glæde over, at ingen kan kuldkaste Hærskarers HERREs frelsesråd, frembringer den sunde alvor.

Når Gud ikke giver op, hvor umuligt det end ser ud, da er det sandelig utilbørligt, at jeg giver op! Når Gud tager min frelse så alvorligt, da gør glæden derover også mig alvorlig. Nu er der i min hverdag ikke plads til letsind og halvhjertethed. Jeg vælger med glæde alvoren, d.v.s. at tage Hærskarers HERRE alvorligt – alt andet ville jo være galskab.

Nu fatter jeg, at ingen kan kuldkaste Hans råd – det gælder *ethvert* af hans råd! Derfor vil jeg ikke, bevidst eller ubevidst, modarbejde Ham. Jeg vil ikke vælge mine egne råd; jeg vil ikke følge flertallet; jeg vil følge Ham!

Ethvert forsøg på at kuldkaste hans råd vil blive kuldkastet af Ham. Hvor alvorligt! Derfor:

Hvad er hans råd med *mit hjem*?

Hvad er hans råd med *mine evner*, *mine penge*, *min tid*?

Hvad er hans råd med *mit arbejde*?

Hvad er hans råd med *min ferie*?
 Hvad er hans råd med *menigheden*?
 Han er jo *Underfuld-Rådgiver* og
Vældig-Gud!
 Aldrig finder Han sig i næsvished eller
 selvrådighed fra vor side, hvor højt han

end elsker os. En dag bliver alt sådant
 kuldkastet af Ham, så det forslår!

Glæden uden alvoren hører ikke hjem-
 me i evangeliet, men i verden, og alvoren
 uden glæden hører heller ikke hjemme i
 evangeliet, men i lovtrældommen.

Derfor lyder det gentagne gange:
 »Fryd jer med bæven!« Denne bæven for
 Guds åsyn er ikke en begrænsning, men
 en uddybning af glæden. Det er den evige
 glæde, der vokser i dybde og indhold og
 aldrig får ende!

Hærskarers HERREs råd

Profeterne omtaler atter og atter Gud som
 Hærskarers HERRE. De var grebet af
 Guds væld og majestæt og vidste, at tu-
 sinder og atter tusinder engle, keruber og
 serafim står til hans rådighed og gør, hvad
 Han byder, så snart de hører hans røst.

Guds majestæt og uindskrænkede
 magt går vidt over alle vore begreber og
 forestillingsmuligheder. Stjernevrimslen og
 stjernetågerne giver os en anelse om, at
 Gud er en vældig Gud, og at vi ingen mu-
 ligheder har for at fatte hans visdom, væld-
 og majestæt.

Vi knytter ikke Syvstjernens bånd eller
 løser Orions lænker. Vi sender ikke lynene
 ud. Vi forstår end ikke os selv, vi er fra
 i går – med hvem vil vi ligne HERREN?

Vi leder ikke HERRENS Ånd, vi kan
 ikke lære Ham noget eller give Ham noget
 råd. Som dråbe på spand er folkene, at
 regne som fnug på vægt, som et gran vejer
 de fjerne strande. Alle folk er intet for
 Ham, for luft og tomhed at regne.

Lad os engang imellem som *Abraham*
 løfte vort blik op imod nattehimmelen.
 Hvem skabte de utallige himmellegemer?
 Herren mønstrer dem alle, kalder hver en-
 kelt ved navn; så stor er hans kraft og væld-
 de, at ikke en eneste mangler.

Skulle noget være umuligt for Ham?
 Skulle han nogen sinde befinde sig i en
 vanskelig situation?

Han er uden begyndelse, fra evighed
 til evighed den samme. Ingen har set
 Ham, og ingen kan tåle at se Ham!

Esajas

At læse profeten Esajas er at komme i be-
 røring med Guds væld på en overvælden-
 de måde. Han siger: »Hærskarers HERRE
 har svoret således: Visselig, som jeg har
 tænkt det, således skal det ske, og som jeg
 satte mig for, således står det fast«
 (14,24).

Hvad har HERREN tænkt, og hvad har
 Han sat sig for? Det var værd at vide for
 Guds folk på profetens tid, men der var
 ingen uden profeten, der vidste det, thi
 han alene stod i Herrens fortrolige råd.
 Herren havde tænkt og sat sig for, at »jeg
 knuser Assur i mit land, nedtramper ham
 på mine bjerge, hans åg skal vige fra dem,
 hans byrde skal vige fra dets skuldrek«
 (14,25).

Assur havde opslugt *Israels* ti stammer
 og bortført dem fra deres land; kun *Juda*
 rige var tilbage, og det var såre svagt – i
 sammenligning med verdensmagten *Assy-
 rien* ingenting.

Assyrerkongen *Sankerib* drog da i
 kong *Ezekias*' 14. regeringsår op imod
 ham og indtog alle hans lille riges befæ-
 stede byer og lagde derefter en jernring
 omkring Jerusalem.

Var der noget håb for den lille by, der
 nu var omringet af da-tidens supermagt,
 der var i besiddelse af alle tidens kraftig-
 ste våben og talmæssigt var Judas hær al-
 deles overlegen?

Sankeribs øverstkommanderende
Rabsjake lod udråbe: »Hvor er landet
 Samarias guder? Mon de frelste Samaria
 af min hånd? Hvor er der blandt disse lan-
 de nogen, der har frelst sit land af min
 hånd? Mon da HERREN skulle kunne
 frelse Jerusalem?«

Han vidste ikke, hvad netop HERREN
 havde sat sig for, og at Han var i stand til
 at gøre det. Profeten Esajas vidste det, og
 han søgte at indgyde mod i kongen.

Men det så jo håbløst ud; der fandtes
 ingen jordisk mulighed for at redde Jerus-
 alem.

Men en nat gik HERRENS engel ud og
 ihjelslog i assyrernes lejr 185.000 mand;
 og se, næste morgen lå de døde. Da brød
 assyrerkongen Sankerib op og vendte
 hjem og blev siden i Nineve.

Begrundelsen

Hvorfor havde Herren sat sig for at knuse
 Assyrien i Judas land? Ingen kan give et
 udtømmende svar herpå, men vi får dog
 noget at vide herom.

Da *Ezekias*' fader, kong *Akaz* herske-
 de i Juda, havde Gud åbenbaret Esajas, at
 der skulle komme en ved navn *Immanuel*,
 og at han er historiens egentlige midtpunkt
 på en for menneskene uforståelig måde.
 Det gjaldt også verdensmagten Assyrien.
 Esajas havde sammenlignet Assyrien med
flodens vældige vande og sagt: »Herren
 lader flodens vande, assyrerkongen og al
 hans herlighed, de vældige, store, over-
 svømme dem; over alle sine bredder skal
 den gå, trænge ud over alle sine diger,
 styrte ind i Juda, skylle over, væld frem
 og nå til halsen; og dens udbredte vinger

skal fylde dit land, så vidt det når – *Imma-
 nuel*« (Esaj. 8,5-8).

Immanuel (Gud med os) er altså svaret
 på, hvorfor Assyrien ikke fik lov til at op-
 sluge Juda med Jerusalem – men hvem
 han er, blev først åbenbaret mange genera-
 tioner efter Esajas, *Ezekias* og *Sankerib*,
 nemlig da Jomfru *Maria* fødte en søn, som
 man skulle give navnet *Immanuel* (Matt.
 1,23).

Før *Abraham* var, er Han – og Han er
 ikke blot historiens midtpunkt, men også
 dens Herre!

Det har verdensmagterne aldrig vidst –
 Guds folk ved det heller ikke, hvad enten
 vi tænker på *Israel* eller på *menigheden* –
 men profeterne vidste det og stod næsten
 helt alene med deres viden, thi det profeti-
 ske ord bliver altid afvist af det overvæld-
 ende flertal.

En profetisk begivenhed

Da *Immanuel* greb ind og gjorde det umu-
 ligt for assyrerkongen *Sankerib* at over-
 svømme Juda, skønt vandene gik til
 halsen, var det ikke blot *opfyldelsen* af
 Esajas' profeti på kong *Akas*' tid, men et
 guddommeligt indgreb, der profeterede
 om *Immanuel*'s *endegyldige* indgreb, når
 Han gør ende på alle verdensmagternes
 oprør imod Ham og hans frelsesplan.

Esajas sagde nemlig ikke blot: »Jeg
 knuser *Assur* i mit land!« men tilføjede:
 »Det er, hvad jeg satte mig for imod *al
 jorden*, det er den hånd, som er udrakt
 imod *alle folk*« (kap. 14,25-26).

Den profetiske begivenhed på kong
Ezekias' tid, da *Immanuel* satte en stopper
 for supermagten Assyriens planer imod
 Guds folk, har følgende kommentar fra
 profetens mund: »I *folkeslag*, mærk jer det
 med rædsel, lyt til, *alle fjerne strande*.
 Rust jer, I skal ræddes, rust jer; I skal ræd-
 des. Læg råd op, det skal dog briste, gør
 aftale, det slår dog fejl, thi – *Immanuel!*«
 (Esaj. 8,9-10).

Op nu er vi ganske nær den tid, da
 »Gud HERREN, Hærskarers Herre, fuld-
 byrder ødelæggelse og fastslået råd over
al jorden« (Esaj. 10,23). Da samler Han
 hedningefolkene i *Josafats dal* – og der vil
 Han sidde til doms over dem *Joel* 3,17,
 flg.).

Vort kald

De historiske begivenheder, som er fuldbyrdet, og de, der snart skal fuldbyrdes, er det gavnlige at kende.

Dog er ethvert kendskab om de begivenheder, der skal fuldbyrdes, mangelfuldt, thi »Menneskesønnen kommer i den time, I ikke mener«. Hertil kommer, at Guds hellige ord aldrig forstås åndeligt ret, når man opfatter det som en opslagsbog i fremtidige begivenheder. Er man for sikker på at vide besked, kan man være sikker på, at man tager fejl.

Vel skal vi søge at tyde tidernes tegn, men forstår vi dem, som Guds hellige Ånd vil, da trykker de os nærmere ind til *Immanuel!*

Han er historiens centrum – *Han* er historiens Herre – *Han* er fremtidens Herre.

Kender vi Ham? Ja, ja, svarer de fleste kristne – men ak, vort kendskab til Ham er såre begrænset og mangelfuldt – der klæber endnu alt for meget af vort eget, vore egne meninger og tanker og »visdom« ved vort kendskab til Ham.

Vi burde snarere som *Paulus jage efter* at lære Ham at kende i den korte tid, vi endnu har tilbage, thi i Ham bor hele Guddommens fylde legemlig – fylde af Guds visdom, kærlighed, hellighed, majestæt og kraft!

Er Han historiens centrum, da er hans *kors* det altafgørende centrum, centralbegivenheden i menneskehedens blodige og grusomme historie.

Der får *Immanuel* sin fulde betydning – *Gud med os* i en sådan grad, at Han tager skylden for hele den menneskelige histories gru og smerte på sig.

Det er uudtømmeligt – igennem alle evigheder skal vi tilbede og prise Ham derfor.

Hvad er vort svar på *Gud med os?* Kan det være andet end *Vi med ham?*

Vi med ham – d.v.s. vi beder om nåde til at *følge* Ham, hvor Han viser vejen – og vi beder om altid at *lytte til* hans råd, skulle de end afvige meget fra gode, »kristelige« råd – ja, vi beder om villighed til hellere at *tage vort kors op* og følge Ham hele vejen end til at lade det ligge – og skulle vi blive misforstået af mange, beder vi om nåde til at *fyldes af hans sindelag*, så vi på efterfølgelsens vej fornyes i Hans kærlighed, der aldrig gengælder ondt med ondt.

Hærskarers HERREs råd står jo fast – aldrig viger Han fra det, hvor meget end verden og kristenheden gør det.

Det vil være en usigelig herlig gave, om vi i denne kaotiske tid findes tro imod Hærskarers HERRE, vor Immanuel, vor Underfulde-Rådgiver og Vældige-Gud og derfor *følger Ham*, lige til Han træder synligt frem i stor kraft og megen herlighed.

Dertil behøver vi den profetiske Ånd og den stilhed, hvor vi ikke »lader hånt om Siloas sagte rindende vande« (Esaj. 8, 6) og gribes af angst, når de store vandstrømme kommer brusende med al deres larm.

Derfor *tilbage til centrum* – tilbage til Jesus Kristus *som korsfæstet* – thi der åbenbares Guds visdom og Guds kraft!

Der lyder Den Almægtiges absolutte og uindskrænkede NEJ til mennesket og menneskeslægten, som den er – og dermed Guds NEJ til hele menneskehedens historie, således som menneskene selv former og skaber den – her møder vi Guds dom over det alt sammen.

Det var denne forfærdelige dom, *Immanuel* tog ind over sig – dermed er hele slægten og hele historien dømt af Gud!

Alle politikernes, verdensherskernes og magtkonstellationernes råd er og forbliver under Guds dom. Han siger NEJ til dem, thi de er af kødet, og kødet gavner slet intet. Kødet med dets synd er dømt.

Her åbenbares det, at intet menneske og intet folk, heller ikke Israel, bliver frelst eller hjulpet af sine egne råd. Ethvert folk, også Israel, er dømt!

Men på dette kors åbenbares også Guds JA til Immanuel, thi Han oprejste ham fra de døde. Han forblev til det sidste i Guds vilje og har dermed fuldbyrdet Guds råd.

Må Guds NEJ til alt, hvad der kommer fra mennesket, give genlyd i os, og må hans JA til alt, hvad der kommer fra Immanuel, også give genlyd i os, thi så lærer vi at sige Ja, Ja og Nej, Nej i overensstemmelse med Guds JA og NEJ – alt andet er af det onde.

Det er vort hellige kald i den korte tid, der endnu er tilbage før Immanuel, der skal komme, kommer!

Det vil ikke gøre os populære – det vil måske gøre os ensomme – det vil måske få vort liv til at tage sig ud som noget, der mislykkedes – det vil måske også få os selv til nu og da at tvivle på, om vi nu også er på rette vej – det vil gøre os uendeligt afhængige af Ham – vi vil blive mindre, Han Større – det vil skænke os den glæde, der altid er med en vis bæven!

Det er kun i eenheden med Ham, Immanuel, verdenshistoriens Herre, vi både ejer hans fuldkomne frelse og fuldbyrder vort beskedne kald, vor lille opgave, i denne verdenshistoriske tid, da verdenshistorien haster mod sin bratte afslutning med Immanuels synlige komme i stor kraft og megen herlighed!